

LBRIS

We know
books

SANTA
MONTEFIORE

Așteaptă-mă

*Pe baza unei povestiri adevărate
de Simon Jacobs*

Traducere din limba engleză și note
CRISTINA MICHAELA TACHE
GABRIEL FLORIN DRĂGHICI

LITERA
București

PROLOG

Melbourne, decembrie 1995

Mary-Alice Delaware citi scrisoarea din nou. Era absurd. Totalmente ridicol și, având în vedere împrejurările, lipsit de respect. De fapt, era atât de absurd, încât se trezi că râde în hohote. Ridică ochii de pe pagină și privi spre peluză la mama ei care aproape nu se vedea dintre straturile de flori. Numai pălăria de soare se mai zărea mișcându-se printre nemțișori când se apleca să smulgă buruienile și să lege mai bine ața cu care erau fixate de araci tulpinile lor lungi. La 75 de ani, Florence Leveson nu avea de gând să încetinească ritmul. Credea că trândăveala i-ar face oasele să se calcificeze, așa cum o mașină care este nefolosită ruginește. Susținea că activitatea i-ar menține bateria la ralanti. Și asta însemna să grădinărească, să facă plimbări în pas sprinten cu basetul ei Baz, să cânte la pian, să facă pâine și, spre jena lui Mary-Alice, yoga; o imagine pe care nu-și dorea să o vadă nimeni pe lumea asta era mama ei în lycra.

Ar trebui sau nu ar trebui să-i dea mamei ei scrisoarea?

Mary-Alice se hotărî să ascundă povestea asta câteva zile. La urma urmelor, nu era nici o grabă și oricum cel mai probabil avea să o arunce la gunoi. Nu că mama ei nu avea un excelent simț al umorului; Florence avea cel mai grozav simț al umorului dintre toți cei pe care îi cunoștea Mary-Alice. O splendidă

abilitate de a-și alina suferințele prin râs. Și, având în vedere tragediile prin care trecuse, nu era nici pe departe puțin lucru. Mary-Alice era convinsă că, dacă cineva ar râde de această epistolă scandaloaasă, aceea ar fi Florence. Și, cu toate acestea, pe Mary-Alice o rodea îngrijorarea. O îndoială, care o avertiza că, cine știe, acesta ar putea să fie momentul în care faimosul său simț al umorului avea să o lase baltă pe Florence. Caz în care lui Mary-Alice i-ar părea rău că i-a arătat-o. Și odată văzută, nu ar fi așa de ușor făcută *nevăzută*. Nu, Mary-Alice trebuia să procedeze cu grijă.

Motivul pentru care Mary-Alice chiar lua în calcul ideea de a i-o da mamei sale era pentru că, la drept vorbind, îi era adresată *ei*. Pe plic scria limpede „Florence Leveson, prin bunăvoința lui Mary-Alice Delaware“. Și prin bilețelul care însoțea scrisoarea, expeditorul subliniase clar că Mary-Alice urma să hotărască dacă mama ei ar trebui să o citească sau nu. Măcar din acest punct de vedere expeditorul procedase cu tact. Voia să o vadă Mary-Alice mai întâi și apoi să decidă. În mod evident reflectase serios și îndelung la asta și scrisese scrisoarea cu grijă. De fapt, era o scrisoare frumoasă. Mary-Alice nu putea să nege acest lucru. Era o scrisoare foarte frumoasă, fără îndoială. Și acesta era încă un motiv pentru care ezita; în mod evident expeditorul nu era nebun sau o persoană cu intenții rele. Era educat și respectabil. Totuși, scrisoarea era extrem de delicată și, ei bine, *bizară*.

– Mamă, vrei o ceașcă de ceai? strigă Mary-Alice de pe verandă.

Era după-amiază la ora 17.00 și, cum fusese crescută în Anglia, Florence adora ora ceaiului. Earl Grey cu lapte, sendvișuri cu ou și ceapă verde, o felie de pandișpan sau preferata ei, pâine prăjită cu unt și Marmite¹. Florence nu era genul de femeie preocupată de silueta ei. Pe vremuri fusese subțire,

cu talie îngustă și picioare lungi și zvelte, dar acum era rotofeie. Pielea nu-i fusese afectată de soarele australian, așa cum nici în copilărie nu fusese de soarele din India, de fapt arăta mult mai tânără decât vârsta ei, cu riduri exact în locurile potrivite, care se accentuau când râdea, fiindcă nu cedase tentației de a ceda în fața bisturiului chirurgului, ceea ce era atât de la modă printre doamnele de o anumită vârstă. Ca să fim sinceri, Florence nu fusese niciodată vanitoasă, nici chiar când era o tânără drăguță și foarte admirată. Avusese întotdeauna un păr des, dar și acum, la vârsta ei respectabilă, încă era minunat. Lung și mătăsos, îl ridica într-un coc lejer, lăsând cărlionți în dezordine să-i cadă pe gât și tâmple. Când era tânără fusese blond, dar când mai îmbătrânise se închisese la culoare, așa că acum era cărunt cu o șuviță lată argintie în față, ceea ce-i făcuse pe nepoții ei să o poreclească „Bursucul“. Puține femei s-ar amuza să fie asemuite cu un bursuc, dar Florence găsea că este hazliu – și mai bine decât alternativa „Cruella“ care, din fericire, nu rezistase.

– Splendid, răspunse Florence, trecându-și dosul mâinii peste fața transpirată de muncă.

Era foarte cald. I-ar prinde bine un pic de odihnă la umbră. Își scoase mânușile de grădinărit și cu pas grăbit ieși dintre straturile de flori. Baz, care dormea sub un păr, se ridică nerăbdător.

– Știi, cred că grădina nu a arătat niciodată atât de bogată. Zău, e exact ca în Anglia, spuse Florence cu un zâmbet care îi conferea chipului ei un farmec tineresc. Ai zice că a plouat tot timpul. Iar bondarii ăia drăgălași sunt veșnic amețiți. Sunt ca unchiul Raymond împleticindu-se din crâșmă în crâșmă. Nimănu-i nu-i plăcea să facă turul crâșmelor atât de mult cum îi plăcea unchiului Raymond.

Mary-Alice râse. Mama ei adora să vorbească despre trecut, iar anii pe care îi petrecuse în Anglia păreau să-i fie cei mai dragi. Mary-Alice intră în casă să pună ibricul la fiert. Ai fi putut să crezi că pe căldura asta limonada cu gheață ar fi mai răcoritoare decât ceaiul, însă mama ei avea ideile ei fixe,

¹ Pastă tartinabilă pe bază de drojdie

așa că era ceai, pe tipicul englezesc, cu lapte. Mary-Alice aruncă două pliculețe de Earl Grey în ceainic și scoase prăjitura din frigider. Câteva minute mai târziu, când ieși pe verandă, Florence stătea pe balansoar, cu Baz întins lângă ea și cu capul în poala ei. Își făcea vânt cu o revistă și fredona o melodie pe care Mary-Alice n-o recunoscuse.

– Știi, când eram mică, tata ne ducea la spectacole de pantomimă în Folkestone, de fiecare Crăciun, spuse Florence, surâzând cu tandrețe și mângâind absentă capul câinelui. Era o tradiție de familie, iar noi așteptam cu nerăbdare și emoții momentul. Era o adevărată aventură. Preferatul meu era *Peter Pan*. Am fost destul de norocoasă să o văd pe Jean Forbes-Robertson în rolul lui Peter. „Dacă credeți în zâne, bateți din palme!”, și noi toți băteam din palme plini de entuziasm, iar Tinkerbelle revenea la viață. Era minunat.

Mary-Alice turnă ceaiul și-i dădu mamei ei o felie de prăjitură pe o farfurie. Baz înălță capul din poala lui Florence și adulmecă farfuria interesat.

– Mi-aș dori să-mi amintesc Crăciunurile din Anglia, spuse Mary-Alice. Cu un foc și ger. Sania lui Moș Crăciun arată mai bine pe zăpadă.

– Așa este, Crăciunul chiar nu este la fel pe căldură. Ar trebui să fie o perioadă rece, cu frig și animație, ca un calendar de Advent. Câți ani aveai când ne-am mutat aici, patru?

– Trei, o corectă Mary-Alice. Ridică din umeri. Nu-ți lipsește ce nu ai avut. Și în Australia Crăciunul este special.

Florence puse prăjitura pe măsuta joasă din fața ei pentru ca Baz să nu ajungă la ea, apoi dădu drumul unui cub de zahăr în ceai.

– Stăteam cu bunicii mei de Crăciun. Îmi plăcea la nebunie să stau cu ei. Așa cum știi, tata a murit la scurt timp după ce ne-am întors din India ca să locuim în Anglia, așa că eu și mama ne duceam la Gulliver's Bay ca să petrecem sărbătorile cu părinții ei. Aveau o casă mare superbă care se numea

The Mariners, cu o plajă privată. Mă îndoiesc foarte mult că acum mai este plajă privată, dar pe vremea aceea era numai a noastră. Există un pasaj subteran secret care se întindea de la casă până la o grotă unde, pe vremea războaielor napoleoniene, contrabandiștii ascundeau baloturi de lână pe care le duceau la vasele de pescuit care așteptau în golf și le schimbau pe brandy și dantelă. Era un loc magic.

– Sună grozav, spuse Mary-Alice, care mai auzise poveștile astea.

– Adoram Crăciunul. Îmi amintesc entuziasmul atunci când simțeam greutatea ciorapului la capătul patului și auzeam sunetul acela foșnitor când mișcam picioarele. Bunica era extrem de generoasă, iar noi eram foarte răsfățați. Ciorapii erau plini de cadouri. Eu și Winifred ne băgam mâinile până la fund unde găseam o mandarină încă învelită în hârtia argintie de la negustorul de legume și fructe. În zilele noastre nimeni nu dă mare atenție mandarinelor, dar pe vremea mea erau un lux, aduse tocmai din Tânger, cu vaporul. Nu aveam transport aerian, iar Israelul nu exista. Chicoti și mai luă o înghițitură de ceai, apoi oftă – un obicei enervant pe care îl deprinsese la bătrânețe. Cina de Crăciun era o încântare. Acum, că amintirile o copleșeau, obrazii lui Florence se îmbujorară. Desertul era partea mea preferată, servit chiar înainte să-i lăsăm pe domni să-și bea vinul de Porto și imediat după ce mâncam brânza Stilton specială de Crăciun, garnisită cu țelină și servită cu biscuiți Romary de la Tunbridge Wells. Întotdeauna erau bomboane de ciocolată de la Charbonnel & Walker în cutii cu trei compartimente cu clești de argint și prune glasate Karlsbad. Oh, și acele delicioase *fruits glacés* și *marrons glacés*¹ din Franța, mamei îi plăceau la nebunie mai ales acelea. Florence mușcă din prăjitură și adulmecă. Mmm... e dumnezeiesc! Nu, nu-i pentru tine Baz. Oh, în fine, doar un picuț. Rupse o bucățică de pandișpan și i-o băgă

¹ Fructe confiate și castane glasate confiate

în gură. În Gulliver's Bay aveam întotdeauna pandișpan Victoria la ceai.

– Am auzit atât de multe despre Gulliver's Bay. Mi-ar plăcea grozav să merg acolo într-o bună zi, spuse Mary-Alice, care avea senzația că fusese deja.

– Sunt prea bătrână ca să mă întorc acolo, din păcate, altminteri te-aș duce chiar eu, zise Florence cu un aer brusc melancolic. Nu știu cine deține casa acum. Doamne, ar putea fi chiar hotel sau pensiune. N-ar fi îngrozitor? Bănuiesc că în ziua de azi oamenii nu vor case mari cu uși capitonate cu fetru ca să separe zona servitorilor de restul casei. În ziua de azi oamenii nu mai au servitori, nu-i așa? Cine și-i poate permite? Dar așa stăteau lucrurile pe vremea aceea. Bunicii mei erau victorienii și foarte conformiști și, aș putea adăuga, un pic grandmani. Profitam de servitori și nu-i apreciam deloc, dar acum, când mă gândesc retrospectiv, sunt surprinsă de cât de mult munceau. Niciodată nu aveau mult timp liber și îmi închipui că nici nu erau plătiți prea bine. Era o lume exclusivistă care s-a sfârșit, desigur, odată cu războiul.

Suspină și mai luă o înghițitură de prăjitură, savurând gustul dulce de pe limbă. Baz începu să bălească, dar Florence era transportată de un val de amintiri și nu mai observă că pân-dește prăjitura.

– Cei doi frați ai tatălui meu au fost uciși în Marele Război. Nimeni nu credea că vom avea din nou război, și atât de curând după primul. De fapt, chiar Churchill a spus că, atunci când mareșalul Foch a auzit despre semnarea Tratatului de Pace de la Versailles, a remarcat că „Aceasta nu este pace. Este un armistițiu pentru douăzeci de ani“. Ce pierdere a fost! Te-ai fi așteptat să învețe ceva după primul, însă oamenii nu învață niciodată. Asta este adevărata tragedie.

Mary-Alice îi umplu ceașca din nou.

– Mai povestește-mi despre Gulliver's Bay, o rugă.

Nu voia să-i cânte în strună mamei sale și să o ia pe panta asta a discuției care ducea la război. Știa unde ar duce-o în cele din urmă acele amintiri. Doar la nefericire.

– Nu am fost religioasă niciodată, dar chiar îmi făcea plăcere să mă duc la biserică, continuă Florence. Îmi plăcea vicarul, reverendul Millar. Era un bărbat scund, gras, cu chelie și bălbăit, dar cu o fire absolut fermecătoare. Nu conta ce spune, în gura lui totul suna atât de captivant! N-am mai întâlnit un vicar ca el de atunci. Avea carismă și era plin de energie. Dacă toți vicarii ar fi ca el, bisericile ar fi pline până la refuz. Zâmbi larg cu un aer poznaș. Dar nu pretind că doar vicarul mă motiva în fiecare duminică dimineața. Mai era și Aubrey Dash.

Mary-Alice zâmbi peste ceașca de ceai. Auzise istorisirea asta de o mie de ori. Totuși nu avea de gând să-i interzică mamei sale să evoce una dintre cele mai dragi amintiri.

– Până și numele este romantic, spuse Mary-Alice.

– Îi scriam la nesfârșit numele în jurnal, Aubrey Dash, după care scriam Florence Dash ca să văd cum ar arăta numele meu după căsătorie – e nostim, nu-i așa, având în vedere turnura pe care au luat-o lucrurile. Florence râse, iar ochii ei verzi străluceau. Însă el abia mă băga în seamă.

Ridică ușor din umeri și sorbi iar din ceai.

– Nu pot să-mi închipui de ce. Chiar erai drăguță, mamă.

– Nu uita că eram foarte tânără, și mi-ar plăcea să cred că aveam să înfloresc mai târziu. Eu stăteam în strana noastră, iar el, în a lui, cu familia, bineînțeles, și îl vedeam cu coada ochiului strălucind ca o stea. Era tot ce puteam să fac ca să nu mă uit la el. Socoteam timpul pentru ca privirile mele spre el să nu se succedă prea repede una după cealaltă. Cinci minute, șase minute, uneori reușeam chiar și cincisprezece. Cel mai bine era când ne ridicam în picioare pentru împărtășanie, uneori eram chiar în fața sau în spatele lui, și îi simțeam apropierea ca și când ar fi radiat căldură. Când mă privea, ceea ce se întâmpla o dată sau de două ori, mă înroșeam toată.

Băgă ultima bucățică de prăjitură în gură, apoi își linse degetele plină de încântare.

– Îmi pare rău, Baz. Nu mai este.

Baz oftă resemnat și își puse din nou capul în poala ei.

– Era un împielităt frumușel încă de când era puști. Vezi tu, era înalt când contemporanii lui erau încă scunzi și avea cei mai minunați ochi: un albastru strălucitor, cu gene lungi și negre. Și buze pline. Am descoperit că buzele pline sunt rare în Anglia. Dar Aubrey avea o gură minunată.

Mary-Alice râse.

– Oh, mamă, ești amuzantă.

– Buzele sunt importante, Mary-Alice. Nu este prea plăcut să săruți un bărbat cu buze ca de rechin.

La asta, amândouă femeile râseră.

– Nu, îmi imaginez că nu, spuse Mary-Alice. Ador felul în care rememorezi detaliile.

– Tu nu-ți amintești de prima dragoste, scumpo?

– Ba presupun că da. Dar nu așa cum îți amintești tu.

– Când ajungi la vârsta mea, amintirile te asaltează din senin. Scormonești poate ca să mai descoperi câte ceva despre bătrâni și, paf, ca o bulă care țâșnește din subconștientul tău și se sparge, uite, etalat în fața ta, ceva la care nu te-ai gândit de ani întregi. Și numai faptul că te gândești la acel ceva îți reinvie sentimentele legate de el, și zău că trupul tău se simte exact cum s-a simțit cu mulți ani în urmă, ca și când ai fi din nou pe culoarul dintre strane, în spatele lui Aubrey Dash, așteptând sfânta împărțășanie și dorindu-ți în gând să se întoarcă și să se uite la tine. Florence scutură din cap, uimită de eul său mai tânăr. Cât de puține știe inima când nu ești decât o puștoaică. Cât de multe are de învățat.

Mary-Alice simțea scrisoarea din buzunar de parcă ar fi luat foc. De parcă ar fi cerut atenție. Lăsă jos ceașca de ceai și strecură mâna în buzunar. Exact în acel moment, observă un nor de praf pe poteca din depărtare. Se mărea pe măsură ce camioneta

se apropia, iar metalul din jurul farurilor sclipea intens în lumina soarelui.

– Ei, cred că e David, spuse ea, scoțând mâna din buzunar.

Scrisoarea trebuia să mai aștepte. Se ridică.

– Cred că ar trebui să mă întorc în grădină, spuse Florence smulgându-se din balansoar cu un geamăt.

– Nu crezi că ar trebui să închei pentru azi?

– Nu este decât 18.00. Ce e mai frumos abia urmează.

Lumina aurie a amurgului. Acela este momentul meu preferat din zi. Florence oftă adânc și își plimbă privirea cu satisfacție peste grădină. Ador sunetul păsărilor cuibărite în copaci. Îmi amintește de Gulliver's Bay. Sigur, aici avem altfel de păsări, însă efectul asupra spiritului este același. Nimic nu mă face mai fericită decât cântecul păsărilor.

Mary-Alice puse ceștile și farfurioarele pe tavă și se duse înapoi în bucătărie. David parcase sub un eucalipt și își croia drum prin iarbă ca să o salute când ea ieși din nou.

– O zi bună, dragul meu? îl întrebă de pe verandă, întinzându-i o cutie de bere rece.

Pentru un bărbat trecut de 60 de ani, David era puternic și athletic. Încă avea un minunat păr ondulat șaten, deși firele cărunte care îi apăreau începeau încet-încet să fie mai multe decât cele șatene, și începuse să se rărească în față, dar juca în mod regulat squash și tenis, iar când avea timp îi plăcea să alerge și să facă drumeții. Cu cât îmbătrânea, cu atât era mai conștient de forma lui și făcea tot mai multe eforturi să și-o mențină.

Urcă treptele sărind câte două și își sărută soția.

– Exact ce aveam nevoie, răspunse luând berea și dând drumul servietei pe podea.

Se prăbuși pe balansoar, își puse adidașii roșii pe masă și deschise cutia de bere cu un pocnet și un fâsâit. Apoi bău o înghițitură cu un gâlgâit și plescăi din buze.

– E grozav, exclamă trecându-și o mână prin păr.

Mary-Alice se așeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase și-l ascultă povestind despre ziua lui. David era coproprietar, împreună cu Bruce Dixon, vechiul lui coleg de școală, al unei firme de construcții din orașul din apropiere, și întotdeauna când venea acasă avea povești amuzante de spus despre clienții lui. În mod normal, Mary-Alice i-ar fi spus de scrisoare – de obicei îi împărtășea tot, însă despre asta nu putea să-i vorbească. Era prea ciudat. El ar râde și i-ar zice să o arunce la gunoi. O parte din Mary-Alice voia să o arunce la gunoi și să uite de ea, însă îi era adresată mamei sale. Florence avea dreptul să o vadă. Cine era Mary-Alice să decidă ce putea și ce nu putea mama ei să citească?

Florence îi făcu cu mâna lui David de pe margine. După care își reluă truda, fredonând mulțumită în surdină. Se opri o clipă ca să privească bondarii care bâzâiau pe lângă levănțică. „Sunt adorabil de grași“, se gândi ea cu plăcere, „și așa de ocupați“. Pe urmă, unul își luă zborul, iar ea se întrebă cum naiba reușea să zboare cu niște aripi care păreau atât de fragile. Vocile lui Mary-Alice și a lui David erau un bâzâit îndepărtat, acoperit de vacarmul păsărilor care se ciorovăiau printre crengi pe locurile de cuibărit. Soarele cobora încet-încet, inundând câmpia cu o lumină difuză roz-aurie. În curând pe cer va luci prima stea și noaptea se va furișa învâluind grădina și reducând la tăcere totul, mai puțin greierii și cucuvelele. Florence va rămâne afară atât cât va putea. Adora să se contopească cu natura. Încă de când se mutase din oraș ca să locuiască în această fermă frumoasă cu Mary-Alice și cu David, absolut fiecare zi îi adusese bucurie. În oraș avusese un apartament cu un patio generos pe care îl decorase cu ghivece cu flori și pomi fructiferi, însă inima ei tânjea după viața la țară. Cel mai mult îi lipsise liniștea. Sunetul susurător al brizei care foșnea frunzele, suflarea delicată și dătătoare de viață a naturii – și sentimentul, cumva în profunzime, de a fi parte din ea.

Baz se ridică și se întinse. Florence știa că este momentul să plece.

– Hai, băiete, îi spuse câinelui și amândoi urcară treptele intrând în casă pe ușa cu plasă de insecte.

Acum greierii se auzeau ca o cacofonie de țârâituri. Păsările se potoliseră. Liniștea serii așternuse peste câmpie un văl des indigo.

Mary-Alice era în bucătărie pregătind cina. David se dusese sus ca să facă un duș. Florence își puse un pahar cu vin. Luă o mână de gheață și îi dădu drumul în pahar.

– Vrei și tu? o întrebă.

– Aș vrea un pahar, mulțumesc.

Florence mai turnă unul.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, odihnește-te!

– Cred că o să fac o baie.

– Bună idee!

– Îmi place un pahar de vin cu o baie. Foarte decadent. Mă face să mă simt din nou tânără. Știi, după război, nu aveam voie să dăm drumul la apă decât până la glezne. Încă este un lux să te cufunzi cu totul în apă.

Mary-Alice se depărtă de aragaz. Băgă mâna în buzunar și scoase scrisoarea.

– Mamă, asta a venit astăzi pentru tine. M-am tot ținut să ți-o dau, dar am uitat.

Pe Florence nu o păcăleai ușor. De când cineva uita să dea corespondența?

– De la cine este? o întrebă cu privirea îngustată.

Expresia de pe chipul fiicei sale îi spunea că nu este o scrisoare obișnuită.

– Cred că mai bine o citești, spuse Mary-Alice.

Florence luă picul și se încruntă când văzu scrisul. În mod sigur nu-l recunoștea.

– Păi, o să o iau sus, la baie, spuse. Un pahar cu vin, o baie bună și acum o scrisoare misterioasă. Ziua tocmai a devenit mai bună.

Mary-Alice trase aer în piept.

– Nu sunt prea sigură de asta...

Florence o întoarse și văzu că nu era închisă.

– Ai citit-o?

– Da.

– Și?

– E bizară. Totuși ar trebui să o citești.

– Acum chiar m-ai făcut curioasă. Ar trebui să o citesc aici, în caz că mă prăbușesc și mor.

Mary-Alice chicoti.

– Nu, poți să o citești cât faci baie.

– Perfect, fiindcă abia aștept să mă lăfăiesc ca un hipopotam, cu paharul de vin.

– S-ar putea să fie nevoie să iei sticla cu tine.

– Așa de rău e?

– Doar bizară, repetă Mary-Alice.

Florence o crezu pe cuvânt pe fiica ei. Cu sticla într-o mână și scrisoarea și paharul în cealaltă, se îndreptă încet spre scări. Odată în apa parfumată, își șterse mâinile cu un prosop, își puse ochelarii de citit și scoase scrisoarea din plic.

„Dragă doamnă Leveson, dați-mi voie să mă prezint...”

CAPITOLUL 1

Gulliver's Bay, Cornwall, 1937

Reverendul Millar era o siluetă mărunțică în amvon, și cu toate acestea exuberanța sa dădea impresia că este mult mai mare. Capul chel era strălucitor ca o bilă de biliard, obrajii rozalii ca ai unui băiat de cor, iar sprâncenele, singurul păr pe care îl avea, erau stufoase și se animau când vorbea, ca o pereche de omizi cherchelite. Bălbâiala lui ar fi putut să fie comică dacă vorbele pe care le articula ar fi fost mai puțin înflăcărâte și înțelepte. Reverendul Millar era cu adevărat un vicar care te inspira și îi captiva pe toți membrii congregației lui, mai puțin pe unul.

Florence Lightfoot stătea la mijlocul stranei alături de bunicii ei, Joan și Henry Pinfold, unchiul Raymond, sora ei Winifred și mama ei Margaret. În timp ce familia ei ședea cu spatele drept și atenția fixată asupra vicarului, atenția lui Florence rătăcea de multă vreme dincolo de culoar, unde era așezată familia Dash, la fel de protocolar. Se prefăcea că-l ascultă pe reverendul Millar, dând din când în când din cap aprobator sau chicotind, dar de fapt nu auzea decât un zgomot fără sens, căci fiecare secundă de concentrare era îndreptată asupra lui Aubrey, care avea 19 ani.

Lui Florence „îi picase cu tronc”, după cum considera sora ei mai mare și cu picioarele pe pământ. Florence, care avea 17 ani și 9 luni, știa că este mai mult decât atât. Pasiunea implica

ceva temporar și juvenil, cam ca o slăbiciune copilărească pentru păpuși, de care te sature rapid și pe care o regreți profund. Ce simțea Florence pentru Aubrey Dash era infinit mai profund și avea, știa bine, să dureze. Nu-și putea imagina că ar putea să se „dezdrăgostească“ vreodată. Căci era dragoste ce simțea, era sigură; citise destule romane ca să recunoască dragostea când o simțea.

Aubrey nu se uita la Florence. Ședea rigid, cu aceeași expresie serioasă ca restul enoriașilor, până în momentul în care zâmbi la ceva ce spunea vicarul, apoi fața lui făcu crețuri în jurul gurii și ochii îi râdeau. Să-l vadă zâmbind avu un efect extraordinar asupra lui Florence. O binedispuse și o făcu să simtă minunata senzație că i se umflă pieptul, ceva oarecum asemănător cu o experiență religioasă, lucru care l-ar fi încurajat grozav pe vicar dacă ar fi băgat de seamă. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui Aubrey cu o admirație nedisimulată, iar buzele i se întredeschiseră cu un suspin. Un cot ascuțit în coaste o readuse iute cu atenția la strana lor. Se răsuci încruntată spre sora ei. Winifred o săgetă cu privirea și bătu cu unghiile ei lungi și roșii în cartea de rugăciune, cerându-i lui Florence să se concentreze la slujbă, însă Florence nu fusese niciodată genul care să asculte ordine sau să respecte reguli; de fapt, poruncile și regulile nu făceau decât să o provoace să găsească modalități de a nu le da ascultare. Își concentrează privirea asupra vicarului preț de câteva minute apoi, când simți că atenția surorii ei a slăbit, își îngădui să o îndrepte iute din nou spre Aubrey, ca un porumbel care se întoarce la cuib.

Indiscutabil, Aubrey era chipeș. Chiar și când era puști era arătos. Îi atrăsese total atenția lui Florence încă de când devenise conștientă de diferențele dintre băieți și fete. Familia Dash avea o casă mare la câțiva kilometri de Gulliver's Bay, cu teren de tenis și piscină și o grămadă de pământ, fiindcă William Dash, tatăl lui Aubrey, era moșier. Era o plimbare scurtă cu bicicleta până la casa bunicilor lui Florence, care deși de dimensiuni mai

mici, se putea lăuda cu o superbă vedere la mare și avea propriul golf. Cum Winifred era de aceeași vârstă cu Aubrey, iar frații lui Aubrey, gemenii Julian și Cynthia, de aceeași vârstă cu Florence, implicit cele două familii se întâlneau.

Familia Dash era numeroasă, cu veri de toate vârstele care veneau cu toții să stea acolo în vacanțele școlare. Spre deosebire de mama lui Florence care își petrecuse cea mai mare parte din viața de femeie căsătorită în Egipt și apoi în India și nu avea mulți prieteni în Anglia, părinții lui Aubrey erau născuți și crescuți în Cornwall și cunoșteau pe toată lumea. Organizau petreceri cu cină în fiecare seară și planificau picnicuri, expediții cu barca și concursuri de tenis aproape în toate zilele pe parcursul lungilor luni de vară, cu un talent neegalat în toată regiunea. Erau de-a dreptul neobosiți și plini de entuziasm în felul în care acceptau oamenii în cercul lor. Nimic nu-i deranja și toată lumea era binevenită. „Cu cât mai mulți, cu atât mai bine“, ar fi fost probabil mottoul lor dacă ar fi avut unul.

Pe de altă parte, Margaret Lightfoot era o creatură neliniștită, care intra într-o panică nefirească doar la gândul că ar fi nevoită să organizeze și cea mai mică petrecere cu cină, ceea ce era obligată să facă în compensație pentru felurile invitații pe care le primea. Pentru aceste evenimente se bizuia serios pe Winifred, care era capabilă, încrezătoare și imperturbabilă, așa cum fusese și răposatul ei tată, și pe mama ei, Joan, care era prietenoasă, răbdătoare și înțelegătoare cu defectele lui Margaret; Florence era prea răsfățată și egoistă ca să fie cuiva de vreun ajutor.

Deși Margaret reușea să se prefacă de minune și să găzduiască din când în când o petrecere cu dejun sau cină pentru diferitele familii din Gulliver's Bay, nimeni nu-i pune la încercare încrederea de sine mai mult decât familia Dash. Celia Dash era o frumusețe cu părul ca pana corbului, de o grație și un stil fără egal; pe Margaret o făcea să se simtă ca o găinușă de baltă alături de o lebadă mlădioasă. William Dash era tot atât de chipeș pe cât era de frumoasă soția lui și avea acel șarm și nepăsare lipsite